

Poso el peu a l'esglaió empolegat. Aquesta imatge em fa pensar en l'antiguitat de la pedra sobre la qual tinc el peu. Quanta gent l'haurà trepitjat abans que jo?

Apujo la mirada fins al capdamunt de les escales com tanta gent haurà fet abans que jo. Un nen petit passa corrents pel meu costat i fa caure la meua llibreta que s'obre pel mig.

Meva, que rar sona dir "MEVA", fa pocs dies no se m'hauria acudit mai. Miro per quina pàgina s'ha obert i no hi trobo res de nou, però me la miro com si fos la primera vegada. Específic, la primera vegada sense la propietària al meu costat.

Quina ironia que s'hagi obert per la pàgina de la catedral de Tarragona, just ara que hi estic al davant.

Que bé dibuixava! Ella era la millor. És una còpia gairebé exacta de la catedral, les dues portes estan perfectament recreades al dibuix, les mateixes que tants cops vaig traspasar agafada de la seva mà, ignorant que un dia no gaire llunyà es convertiria en l'últim cop.

Recordo la primera vegada que vaig ser digna (com ella deia) de conèixer què contenia aquella llibreta vermella: com cada diumenge, estava aquí mateix recolzada en el seu braç dret, quan de sobte m'apropa la llibreta i diu:

-Ara tu també pots gaudir del seu contingut.

Obro una pàgina a la babalà i apareix un palau alemany del qual ella sempre em parla, a la següent pàgina hi ha una catedral, a l'altra un camp i així pàgina rere pàgina. Navego entre els seus records fins a arribar a la pàgina de la catedral de Tarragona, l'última creació. Està signada en data de 2013, l'any en què vam arribar a la ciutat. Recordo aquesta escena, i veure el dibuix em fa plorar però he de reprimir-me perquè no vull que em vegin els veïns. Al dibuix es veu l'imponent catedral gòtica, l'orgull de Tarragona, on tanta gent abans que jo al llarg dels anys ha resat, ha plorat, ha rigut i ha viscut records que mai no oblidarà. El que més

m'agrada i, alhora, més m'emociona és la porta principal de la catedral, amb tots els seus relleus marcats i els quatre picaports amb la columna de la Verge al mig. Però sobretot és la delicadesa d'una nena petita de sis anys, d'esquena a les escales, amb un vestit curt d'estiu, mirant la porta i esperant que un adult l'obri perquè ella encara no pot. El dibuix està pintat amb carbonets, en blanc i negre, però jo no necessito color per saber que la nena duu un vestit rosa, tampoc necessito una història a l'altre full per saber que acaba d'arribar a la ciutat i que espera amb èxit ser benvinguda a la família tarragonina.

Tinc una sensació d'enyorança i de nostàlgia en recordar quan vaig veure el dibuix per primer cop:

-Sóc jo?- pregunto.

La seva mirada amorosa m'ho confirma, no fan falta paraules, amb ella no són necessàries.

El meu esguard es desvia a les estàtues dels apòstols i dels profetes, un record menys melancòlic per a mi. Els observo en dibuix com ella haurà fet abans que jo i els comparo amb els autèntics que tinc davant. El retrat és tan complet que, fins i tot, es veuen amb molta nitidesa les marques del desgast, fruit de l'inexorable pas del temps; aquell mateix temps que s'emporta les persones i les experiències sense demanar permís que, poc a poc, ens desgasta igual que les estàtues de la catedral.

Ara miro la seva façana en plenitud, és meravellosa i ella li encantava, cada cop que la observàvem juntes, m'explicava la història del campanar i dels pinacles incomplets, deia que encara que l'arribada de la pesta negra no va deixar que s'acabés, la catedral no perdia bellesa, al contrari, guanyava història.

He decidit tancar el quadern i endinsar-me en les meves pròpies memòries de la catedral.

-Què fas amb aquesta llibreta?

-Dibuixo la catedral, ja l'has vist

-Ja, però està més que acabada!

-Nena, cada dia que passa hi ha alguna cosa nova, una línia de desgast que ahir no hi era.

-I les dibuixes totes?

-No, només les miro i les comparo amb el meu dibuix, observo com canva i com ha evolucionat des del primer cop. Admiro la bellesa que li aporten els anys i m'imagino com serà admirada per tanta gent després que jo.

En aquell moment no vaig dir res. No tenia paraules.

La següent memòria que em ve al cap és la meua confirmació. Va ser una cerimònia preciosa, al meu lloc preferit a la catedral de Tarragona. Ella era la meua padrina i somreia.

Ho penso, i aquesta catedral ha significat molt per a mi. Per començar, sóc aficionada a l'art i a la història, i aquesta catedral en té molt. L'arquitectura no és una única. Es barregen diferents estils, ja que al llarg de la història s'han anat incorporant elements, com, per exemple, el rosetó de la façana és una meravella, el seu disseny imponent no pot passar-nos desapercebut. Les dues portades romàniques dels laterals, que a primera vista no es veuen, però un cop les veus les admires com si fossin les principals. La pedra quasi blanca i quasi marró depenen de la zona. Una catedral amb anys d'història, una catedral que ha conegut a milers de persones, que les ha acompanyat fins al final, que ha sigut el símbol de la llar per a molts és, ara, el meu refugi.

Avui és diumenge, sóc aquí amb una llibreta que no és meua, bé, fins fa una setmana no ho era. L'última pàgina per darrere és l'única escrita, hi ha escrit el seu nom amb la data de 1943. A sota, hi el meu nom amb la data de 2022. No l'he posat pas jo, va ser de les últimes coses que va fer, va deixar la seva història a les meves mans. La catedral ha format part de mi i ara, encara més:

Diumenge passat va ser l'enterrament de la meua àvia, allí mateix, com ella hauria desitjat. Un tros de mi va marxar amb ella, però el recupero cada cop que hi torno, que torno aquí, com tanta gent ha fet abans que jo:

Torno a la catedral de Tarragona.